బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

”నిజాలు తెలుసుకోవడం నీ కాపరానికి మంచిది కాదు. అందుకనే ఇన్నాళ్ళూ నేను చెప్పలేదు. కానీ మీ అమ్మ ఎంత మంచిదో, ఎంత ఓపికమంతురాలో నీకు తెలియాలని చెబుతున్నాను.

మీ అమ్మ వయసులో ఉన్నప్పుడు చాలా అందంగా వుండేది. మీ అమ్మమ్మకి ఒక్కతే కూతురు. అప్పటికి మీ తాతయ్య చనిపోయారు. వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితి అంతంత మాత్రంగా వుండటంతో డిగ్రీ యింకో ఏడాదిలో పూర్తవుతుందనగానే మీ నాన్నకిచ్చి పెళ్ళిచేశారు. మీ నాన్న ఆల్కాహాలిక్. దానికి తోడు అనుమానం. దాంతో మీ అమ్మని చదువు పూర్తి చేయనివ్వలేదు. వాకిట్లో నిలబడ్డా, కూరలకోసం, పాలకోసం గడపదాటి వచ్చినా మీ అమ్మని తిట్టిపోసేవాడు. ఉమ్మడి కుటుంబంలో ఆ అవమానాలన్నింటినీ ఓపిగ్గా భరిస్తూ వుండేది. భర్త తేలిగ్గా చూస్తే యింట్లో మిగిలినవాళ్ళందరికీ చులకనే.

వెనక్కి తిరిగి పుట్టింటికి వెళ్ళడానికి మీ అమ్మమ్మ పరిస్థితి బాగోలేదు. దానితోడు ‘పెళ్ళంటే ఏడు జన్మల బంధం‘ ‘మనం చేసుకున్న పుణ్యం కొద్దీ మనకి భర్త దొరుకుతాడు‘ ఇలాంటి కథలూ, పురాణాలూ బాగా నూరిపోస్తారుగా మనవాళ్ళు. మీ అమ్మమ్మ కూడా అలాగే చేసేది. చట్టాలు కూడా యిప్పుడు వున్నంత బలంగా అప్పుడు లేవు.

నీకు ఏణ్ణర్థం వున్నప్పుడు మీ నాన్నకి ఉద్యోగం పోయింది. ఆఫీసు అవర్స్‌లో తాగి రావడం, చీటికి మాటికీ ఆఫీసులోవాళ్ళతో పేచీలు పెట్టుకోవడం చేస్తుండడంతో రెండు మూడుసార్లు వార్నింగులు యిచ్చి, పనిలోనుంచి తీసేశారు. అప్పుడు మీ నాన్న విపరీతంగా తాగడం మొదలుబెట్టాడు. డిప్రెషన్‌లోకి కూడా వెళ్ళాడు. మీ అమ్మ మీద అనుమానం పెరిగిపోయింది. కొట్టడం, హింసించడం చేసేవాడు. నేను చెబితే నువ్వు బాధపడతావుగానీ, ఒక రకంగా సైకోలాగా వుండేవాడు. ఒకరోజు బెడ్రూం తలుపులు మూసేసి మీ అమ్మని చితకబాదడం మొదలుపెట్టాడు.

నువ్వు బాగా గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నావు. లోపలనుంచి, కేకలు అరుపులు మీ అమ్మ ఏడుపు వినిపిస్తూ వున్నాయి. నేనూ మీ బాబాయి మీ మేనత్త అందరం పరుగెత్తి తలుపులు తీయడానికి ప్రయత్నించాము. కాస్సేపటికి, నిన్ను ఎత్తుకుని మీ అమ్మే తలుపులు తీసుకుని బైటికి వచ్చింది. ఆమె భుజం మీద పగిలిన బ్రాందీ సీసా దిగబడిపోయి వుంది. భుజం మీద నుంచి రక్తం కారుతూనే వుంది. ఆమె చంకలో వున్న నువ్వు కూడా సగానికి పైగా మీ అమ్మ నెత్తుటితో తడిసిపోయి వున్నావు.

ఆ రోజు మీ అమ్మ భుజం మీద గుచ్చుకున్న గాజుసీసాని నేనే బైటికి లాగాను. మడుగు కట్టిన రక్తం ఆ వాసన నాకు నాలుగు రోజులపాటు గుర్తొస్తూనే వున్నాయి.

”ఇంక ఈ యింట్లో వుండడం నాకేకాదు. నా బిడ్డకు కూడా మంచిదికాదు. నాకేమన్నా జరిగితే యిలాంటి తండ్రి చేతిలో నా బిడ్డను వదల్లేను” అని చెప్పి మీ ఈ యిల్లు వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

డిగ్రీ పూర్తిచేసుకుంటూ, ఎలాగో మీ అమ్మమ్మ దగ్గరే వుండిపోయింది. కూతురి ప్రాణాల మీదకి వచ్చేసరికి మీ అమ్మమ్మ కూడా ఒప్పుకోక తప్పలేదు. అసలే అనుమానం మనిషి అయిన మీ నాన్నకి మీ మేనత్త లేనిపోనివి కల్పించి చెప్పేది. మీ అమ్మకి వేరే వాళ్ళతో సంబంధం వుందని, అందుకే అంత ధీమాగా వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయిందని నూరిపోసింది.

దాంతో ఆయన మానసిక పరిస్థితి యింకా దిగజారిపోయింది. ఉద్యోగం లేదు. తాగుడు. సైకియాట్రిస్ట్ దగ్గరకి రమ్మంటే వచ్చేవాడు కాదు. మీ అమ్మ తనని వదిలివెళ్ళడం అవమానంగా ఆమెని ఆపలేకపోవడం తన చాతకానితనంగా తీసుకుని రగిలిపోయేవాడు. దాంతో సూసైడ్ టెండెన్సీ బాగా పెరిగిపోయింది.

ఒకరోజు పగిలిన విస్కీ బాటిల్‌తో మణికట్టు దగ్గర కోసుకున్నాడు. మేం చూసేసరికే బాగా ఆలస్యం అయిపోయింది. అప్పటికే చాలా రక్తం పోయి చనిపోయాడు. "

"అంటే ఆ డైరీలో రాసిందంతా?"

"మతిస్థిమితం లేనప్పుడు మీ మేనత్త వాగుడుని నమ్మి గదిలో కూర్చుని రాసిన రాతలు."

"అయితే ఫ్యామిలీ ఫోటోల్లో కనిపిస్తున్న వాళ్ళిద్దరి నవ్వులు, అన్యోన్యత అబద్ధమేనా?"

లలితాంబ నిర్వేదంగా నవ్వింది.

"కెమేరా ముందు కనిపించిన ఒక్క క్షణంతో నువ్వు మనుషుల్నీ, జీవితాల్నీ ఎలా అంచనా వేయగలవు? అమ్మకి మంచివాడుగా కనిపించే కొడుకు, భార్యకు మంచి భర్త అవుతాడని నమ్మకం లేదు. మనిషిలో వుండే రకరకాల రూపాలు ఎప్పుడు , ఎవరి దగ్గర ఎలా బైటపడతాయో ఎవ్వరం చెప్పలేము. ఇరుగూ, పొరుగూకి మీ బాబాయికీ మీ మేనత్తకీ సంబంధించినంత వరకు మీ నాన్న చాలా మంచివాడు. ఎందుకంటే ఆయన డబ్బు సాయం చేస్తూ వుండేవాడు కాబట్టి. మీ అమ్మ వెళ్ళిపోయాక, మీ మేనత్త అదే అదనుగా మీ నాన్న పేరుతో బాంకులో వున్న డబ్బుకి తన పేరు నామినేషన్‌గా పెట్టించింది.

మీ అమ్మ దురదృష్టం మీ అమ్మమ్మ కూడా ఆ ఏడాదే చనిపోయింది. ఇంకో గత్యంతరం లేక మీ అమ్మ ఈ యింటికే తిరిగి రావాల్సి వచ్చింది. ఆ రోజు నుంచి, మీ అమ్మ కష్టాలు మళ్ళీ మొదలయ్యాయి. "నా అన్న చనిపోవడానికి కారణం నువ్వే" అంటూ మీ మేనత్త రాచిరంపాన పెట్టేది.

మొదట మీ నాన్నతో విసుగుపుట్టిన క్షణంలాగే ఇంకో బ్రేక్ డౌన్ పాయింట్ వచ్చింది మీ అమ్మకి. నీకు మలేరియా జ్వరం వచ్చింది. జ్వరానికి ఎర్రగా కందిపోయి, చలితో వణుకుతూ వున్నావు. డాక్టరుకైతే చూపించారు. కానీ ఒక రాత్రిపూట వున్నట్టుండి హై టెంపరేచర్ వచ్చింది. అప్పుడు నేను మా పుట్టింట్లో వున్నాను. ఆ రాత్రి నిన్ను హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్ళడానికి ఎవ్వరూ ముందుకు రాలేదని చెప్పింది మీ అమ్మ. బిడ్డని సంరక్షించుకోలేకపోవడమే ఒక తల్లికి అన్నింటికన్నా పెద్ద నిస్సహాయత.

న్యాయంగా, ఆమెకి చెందాల్సిన డబ్బు తీసుకుని, ఆమె యింట్లోనే వుంటూ అంత దైన్యంగా బతికేలా చేశారు ఈ యింట్లోవాళ్ళు. ఆ తర్వాత మీ అమ్మ యిక్కడ వుండలేదు. చిన్న ఉద్యోగం చూసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

బహుశా మళ్ళీ ఈ గడప తొక్కనని ఒట్టు పెట్టుకుని వుంటుంది. కొన్నాళ్ళకి ఫ్యామిలీ ఫ్రెండ్, సివిల్ సర్వెంట్ అయిన ప్రసాదరావుగారితో పెళ్ళైందని తెలిసింది మాకు. అప్పుడు కూడా మీ మేనత్త చాలా గొడవ చేసింది. ఆమె నోటి దురుసు చూపిస్తే మీ అమ్మ ఈ యింటిమీద తన హక్కు కోసం రాదని ఆమె ఆలోచన.

నిన్ను మొదట ఈ యింట్లో చూసినప్పుడు నేను చాలా సంతోషించాను. దేవుడు మీ అమ్మకి ఒక మంచి జీవితాన్ని యిచ్చాడనుకున్నాను. మోహిత్‌కీ, నీకూ చనువు పెరుగుతుందని గమనించినప్పుడు కూడా మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటారని అస్సలు ఊహించలేదు. మీ అమ్మ పడనీయదు అని గట్టిగా నమ్మాను. చివరి నిముషం దాకా పెళ్ళి సంగతి నాకు తెలియనీయకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు మోహిత్. లేకపోతే వారించేదాన్ని.

నాపరిస్థితి కూడా చాలా విచిత్రమైనది. మేం చేసిన తప్పులకి ఓ రకంగా బాధలు పడుతున్నాం. దేవుడు మాకు పిల్లల్ని యివ్వలేదు. నాకు నీడ కూడా ఈ యిల్లే.

మీ అమ్మకి వున్నంత ధైర్యం నాకు లేదు. అందుకే గొంతెత్తే సాహసం కూడా చేయలేదు.

కానీ నువ్వు యిప్పుడివన్నీ తెలుసుకుని ఏం చేస్తావు? ఇవన్నీ మర్చిపోతేనే ఈ యింట్లో కాపురం చేయగలవు. ఈ దేశంలో నూటికి ఎనభై శాతం పైన ఆడవాళ్ళు తమ చుట్టూ జరిగేవి తెలియనట్టే కళ్ళు మూసుకుని కాపురాలు చేస్తూంటారు" చెప్పి నిట్టూర్చింది.

"నేనెంత తెలివితక్కువదాన్ని పిన్నీ ఎవరో కూడా గుర్తులేని కన్న తండ్రిని గురించి గొప్ప ఊహా చిత్రం గీసేసుకున్నాను. ఆ ఊహల్ని నమ్మి అమ్మని దూరం చేసుకున్నాను" అంది కళ్ళనీళ్ళు తిప్పుకుంటూ.

"ఇందులో నీ తప్పు కూడా లేదు సుమా! పిల్లలు కన్నవాళ్ళ గురించి గొప్పగానే వూహించుకుంటారు. అన్ని గొప్ప లక్షణాల్ని తల్లిదండ్రుల్లో చూడాలనుకుంటారు. కానీ నిజాలు తారుమారు అయినప్పుడు వాటిని జీర్ణించుకోవడానికి చాలా పరిణితి వుండాలి. బహుశా, అందుకే, మీ అమ్మ, నీ కన్న తండ్రిని గురించిన వాస్తవాల్ని చెప్పలేదు. నిన్ను బాధపెట్టకూడదని అలా చేసి వుంటుంది."

సుమ తిరిగి మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టుగా లలితాంబ చేయిపట్టుకుని ఆమె మీద తలవాల్చింది.

ఉదయం తొమ్మిదిన్నర ప్రాంతంలో తండ్రిని చూడటానికి వెళ్ళింది సుమ.

"కాకా! నాన్న ఎక్కడ వున్నారు?" ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతూనే అడిగింది.

"అయ్యగారు ఇంకా నిద్రలేవలేదమ్మా"

"ఏ తెల్లవారు ఝామునో పడుకుని వుంటారు. ఈలోపు నేను బ్రేక్‌ఫాస్ట్ తయారు చేస్తాను" అంటూ నేరుగా వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

"నువ్వెప్పుడు గిట్ల వంట రూం వైపుకి రాలేదుగ బిడ్డా! నువ్వెల్లు నే జేస్తలే" అన్నాడు రామయ్య అభిమానంగా.

"ఆ సుమ యిప్పుడు చాలా మారిపోయింది కాకా! అన్ని పనులు నేర్చుకున్నాను" అంటూ ఫ్రిజ్‌లో నుంచి యిడ్లీ పిండి బైటికి తీసింది.

అరగంటలో యిడ్లీలు చట్నీ రెడీ చేసి కాఫీ కలిపి డైనింగ్ టేబుల్ మీద సర్దుతుండగా ఆదిత్య వచ్చాడు. అతని మొహం బాగా వాడిపోయి వుంది. అప్పటికి వసుంధర చనిపోయి మూడు వారాలపైనే అయ్యింది. అయినా, అతను బాధ నుంచి ఇంక కోలుకున్నట్టు లేదు.

"ఆదీ కాఫీ తీసుకో" జార్‌లో నుంచి కాఫీని కప్పులోకి ఒంపుతూ చెప్పింది.

ఆదిత్య సుమ వైపు కోపంగా చూశాడు. "కాకా! ఆవిడకి చెప్పు. నాకు ఎవ్వరి ఉపకారాలూ అక్కర్లేదు. నా సంగతి నేను చూసుకోగలను" చెప్పాడు సుమకి అర్థమయ్యేలా.

రెండు నిముషాల తర్వాత జ్యూస్ గ్లాసుతో తనగదిలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు.

"అమ్మగారు చచ్చిపోయినప్పటి నుంచి, బాబు గిట్ల చిరాకు పడ్తనే బిడ్డా! నువ్వు మనసుకెల్లి తీస్కోకు." రామయ్య సుమతో అన్నాడు.

"పర్లేదు కాకా! ఆది నా మీద కోప్పడవచ్చు. అమ్మకి నాకంటే ఆదినే ఎక్కువ చేరిక. అతని బాధ నేను అర్థం చేసుకోగలను" చెప్పి నిట్టూర్చింది.

"నాన్నా! ఇదిగో మీ బి.పి టాబ్లెట్" ప్రసాదరావు డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర్నుంచి లేవకముందే తెచ్చి యిచ్చింది సుమ.

"నీకు యిక్కడికి రావడానికి యిబ్బంది లేదు కదమ్మా?" అడిగాడు కూతురివైపు చూస్తూ.

"...."

"నాకూ కొద్దికొద్దిగా నీ పరిస్థితి అర్థం అవుతూనే వుంది తల్లీ. నేను పొరబాటు చేశాను. మీ అమ్మ, ఆదిత్య మాటలు పట్టించుకోకుండా నువ్వెలా వున్నావో అని విచారించి వుండాల్సింది."

"ఇంత జరిగాక కూడా ఈ మాట ఎలా అనగలుగుతున్నారు నాన్నా?" సుమ తండ్రి వంక చూస్తూ అంది.

"పసిపిల్లలు మనమాట వినకుండా, మట్టిలో ఆడారని, బురదని కడకుండా వదిలేయం కదమ్మా. నీకేదన్నా యిబ్బంది వుంటే నాతో చెప్పు"

"నాకే ప్రాబ్లం లేదు. మీరు నా గురించి దిగులు పెట్టుకోవద్దు. మీ ఆరోగ్యం బాగా చూసుకోండి. అది చాలు నాకు" అంది నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

"నీ సివిల్స్ ప్రిపరేషన్ ఎలా సాగుతుంది? నువ్వు కంటిన్యూ చేస్తున్నావు కదా?" అడిగాడు.

"మానలేదు నాన్నా! మీకు ప్రామిస్ చేశాను ఎలా మర్చిపోతాను?" అంది తండ్రి చేతి మీద చేయి వేస్తూ. పైకి అలా అన్నదే కానీ ఇంట్లో పరిస్థితి గుర్తుకు వచ్చి మనసు అదోలా అయ్యింది.

"ఏం తల్లీ వచ్చావా? మీ నాన్నని చూశాక మమ్మల్ని మర్చిపోయావనే అనుకున్నాను" సుమ గుమ్మంలోకి అడుగుపెడుతూనే అంది రాజేశ్వరి.

సుమ ఆవిడ మాటలకి జవాబివ్వలేదు.

"ఇంకా వాడు రాలేదు కాబట్టి సరిపోయింది. నువ్వు పుట్టింటికి వెళ్ళావని తెలిస్తే నిప్పులు తొక్కిన కోతిలా ఎగురుతాడు. త్వరగా తెమిలి వంటపని చూడు" ఆర్డరేసింది.

సుమ కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని వచ్చి కూరలు తరగడానికి కూర్చుంది.

రాజేశ్వరి సుమతో ఇంకా మాట్లాడాల్సింది వుందన్నట్టుగా వెనకాలే వచ్చింది.

"నేను మళ్ళీ మళ్ళీ చెబుతున్నాననుకోకు. మొగుడూ పెళ్ళాల మధ్య తరచూ కీచులాటలు మంచివికాదు. అందుకే నువ్వు పుట్టింటికి వెళ్ళిన విషయం వాడి దగ్గర దాస్తున్నాను. నువ్వు కనిపెట్టావో లేదో వాడికి తరచూ సుజీ అనే అమ్మాయి ఫోన్ చేస్తూ వుంటుంది. గంటలు గంటలు ఫోన్లో మాట్లాడుతూ వుంటున్నాడు" ఆపి సుమ మొహంలోకి చూసింది.

సుమ ఎటువంటి భావాలు కనబరచలేదు. మాట్లాడకుండా తన పని చేసుకుపోతూనే వుంది.

"నా మాట విని ఎప్పుడూ ఆ పుస్తకాలు పట్టుకుని కూర్చోకుండా, కాస్త మొగుడ్ని కూడా పట్టించుకో. త్వరగా ఒక బిడ్డను కనగ కన్నావంటే ఇక వాడు ఎక్కడికీ పోడు" ఉచితంగా సలహా పారేసింది కోడలికి

"అప్పుడు మా అమ్మలాగా బిడ్డతో సహా రోడ్డున పడాలి కాబోలు" అనబోయి తమాయించుకుంది సుమ.

"మోహిత్ నాకు నీ ఏటియమ్ కార్డు కావాలి" మోహిత్ టిఫిన్ తింటుండగా అడిగింది సుమ.

"నాకు ఇనిస్టిట్యూట్‌కి టైమవుతుంది" అంటూ లేచాడు అతను.

"నా డబ్బు నాకివ్వాలన్నా నొప్పిగా వుందా? మా అమ్మ యిచ్చిన ముప్పైలక్షలు అప్పుడే ఖర్చయిపోయాయా?" ఒక్కొక్క పదాన్నే ఒత్తి పలుకుతూ కోపంగా అడిగింది.

"నేనేం మీ అమ్మ డబ్బు తీసుకునేంత గతిలేక లేను. మాటలు జాగ్రత్తగా రానీయ్" అన్నాడు ఆవేశంగా.

"అవును. చాలా పౌరుషవంతుడివి నువ్వు" ఎగతాళిగా నవ్వింది.

"మాట పడవు అభిమానం చాలా ఎక్కువ. యిలాంటి బిల్డప్పే యిచ్చావు నాకు. కానీ చేయి చాచి అడుక్కుని కూడా పౌరుషం చూపించడం నీకు మాత్రమే తెలుసు. "

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళని నన్ను మోసం చేస్తావు?" గట్టిగా అరిచింది.

ఆమె మాటలు పూర్తి అయ్యీ అవకముందే ఆమె చెంపచెళ్ళుమనిపించాడతను.

వెంటనే సుమ చేయికూడా లేచింది.

"నన్నే కొడతావా? కోపంతో బుసలు కొట్టాడు నీకు ఒక్క రూపాయి కూడా యివ్వను. ఏం చేస్తావో చేసుకో" అంటూ ఆమె జుట్టు పట్టుకుని, బలంగా వీపు మీద గుద్ది వెనక్కి తోశాడు. 'ధబ్...' మంటూ కిందపడిపోయింది సుమ.

వెంటనే, రాజేశ్వరి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి సుమని పైకి లేపింది.

"ఏంరా నీ పిచ్చికోపం? ఒళ్ళు తెలియకుండా ప్రవర్తిస్తున్నావు అమ్మాయికి దెబ్బలు తగిలితే" అంటూ కొడుకుని మందలించి సుమ గదిలోకి తీసుకెళ్ళి కూర్చోబెట్టింది.

మోహిత్ ఇంకా కోపం దిగనట్టుగా హాల్లో అటూ యిటూ తిరుగుతూనే వున్నాడు.

"నీకేమైనా బుద్ధుందా? ఆ పిల్ల పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తే ఏం చేద్దామని? కాస్త ఒళ్ళు దగ్గరుంచుకో. ఇప్పుడు వాళ్ళ నాన్నకూడా ఆ అమ్మాయి పక్కనే వున్నాడు జాగ్రత్త" మేనత్త కొడుకుని హెచ్చరించడం వినిపిస్తూనే వుంది సుమకి.

ఇంకో ఐదు నిముషాలకి మోహిత్ వెళ్ళిపోయినట్టుగా అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"అబ్బా" చేయి తగలగానే నుదుటి మీద నెప్పిపుట్టింది. జుట్టు పట్టిలాగిన చోట మెడ నరాలు సలపరంగా వున్నాయి.

ఒక్క క్షణం కూడా ఆ యింట్లో ఉండబుద్ధి కాలేదు. ప్రసాదరావు కూతురిలాగా, రాజేశ్వరి మేనకోడలులాగా, ఒక చదువుకున్న, సంస్కారంగల అమ్మాయిలాగా కూడా కాదు. భూమి మీద పుట్టిన ఒక మాములు మనిషికన్నా హీనంగా చూడబడ్డట్టు అనిపించింది.

మనసులో రేగిన అశాంతి ఆమెను స్థిరంగా కూర్చోనివ్వలేదు. ఉన్నపళంగా లేచి యింటి నుంచి బైటికి నడిచింది. మొహం మీద రక్తపు మరకలతో, రేగిన జుట్టుతో అలాగే నడుచుకుంటూ యింటికి దగ్గరలో వున్న పార్కులోకి వచ్చింది. నాలుగడుగులు వేసి కనిపించిన చెట్టుకింద మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు వేసుకుని చతికిలబడింది. మనసంతా మొద్దుబారిపోయినట్టు ఏ ఆలోచనలూ లేవు. క్షణాలూ, నిమిషాలూ, గంటలూ ఎలా గడిచిపోయాయో తెలియదు. మధ్యాహ్నం, సాయంత్రం వచ్చాయి వెళ్ళిపోయాయి. చూస్తూ వుండగానే వెలుతురు మసకబారింది. పక్షులు తిరిగి చెట్లమీదకి చేరుకున్నాయి. వాకింగ్‌లకి వచ్చినవాళ్ళు తిరిగి యిళ్ళదారి పట్టారు.

"నేను ఎటు వెళ్ళాలి?" అప్పటికి సుమ మెదడు ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది.

"నాన్న! ఎటువంటి పరిస్థితిలో అయినా అండగా నిలబడతాడు. కానీ సుధీర్, స్నేహల ముందు నా గురించి ఓడిపోతాడు. ఇప్పటికి నా వల్ల పడ్డ అవమానాలు చాలు. మళ్ళీ యిలాంటి పరిస్థితుల్లో వెళ్ళి గౌరవం పోగొట్టుకోలేను. నా కాళ్ళ కింద నేలని నేనే వెతుక్కోవాలి"

ఆలోచించుకుని పైకి లేచింది. పైపైన జుట్టు సవరించుకుని, రోడ్డు దాటింది. కొంత దూరం నడిచాక, 'టి.ఆర్ జ్యూవెలర్స్" అన్న బోర్డు చూసి షాప్‌లోకి వెళ్ళింది. మెడలో మంగళ సూత్రం, చేతికున్న గాజులు తీసి తూకానికి యిచ్చింది. వాడిపోయినట్టున్న సుమ మొహం, వాలకం చూసి షాపతను అనుమానపడ్డట్టు చూశాడు.

"త్వరగా లెక్కచూసి యివ్వండి" అంది అసహనంగా.

సుమ వట్టి చేతులతో వుండడం చూసి, షాపతనే డబ్బు పెట్టుకోవడానికి ఒక పర్సు దానితోబాటు చిన్న షాపింగ్ బ్యాగ్ కూడా యిచ్చాడు.

"థాంక్యూ" అని చెప్పి షాపు మెట్లు దిగుతూనే వానమీద గాలి బరువుగా తాకింది. ఆకాశంలో చుక్కలు కనిపించకుండా మబ్బులు కమ్మేశాయి. వాతావరణం ఉన్నట్టుండి చల్లబడిపోయింది. వానచుక్కలు ఒక్కొక్కటిగా నేలమీద రాలుతున్నాయి.

సుమ గబగబా మెయిన్ రోడ్ దాటి పక్క సందులోకి తిరిగింది. వాన చినుకుల స్థాయి నుంచి ఎదిగి జల్లుగా మారింది. తడిసి, కాళ్ళకి అడ్డం పడుతున్న కుర్తాని చేత్తో సరిచేసుకుంటూ ఇంటికి వెళ్ళేదారిలో కుడిపక్క సందులోకి తిరిగింది. నాలుగడుగులు వేసిందో లేదో వెనకాల నుంచి ఒక బైక్ వచ్చి స్పీడ్‌గా మలుపు తిరిగింది. సుమ పక్కకి తప్పుకోబోతుండగానే బైక్ వెనకాల కూర్చున్న మనిషి సుమ చేతిలోని సంచిని లాగేయడం, బైక్ స్పీడ్‌గా వెళ్ళిపోవడం రెప్పపాటులో జరిగిపోయాయి. మొత్తం నలభైవేలు ఎగ్జామ్స్‌కి ఫీజు, బుక్స్ సీమకి యివ్వాల్సిన డబ్బు, బటన్స్ వూడిపోయిన హాండ్ బాగ్. అవసరాలన్నీ వరుసగా కళ్ళముందు కదిలాయి.

"బ్లడీ రాస్కెల్ " సుమ కోపంతో వగరుస్తూ, చీకట్లోనే చేతికందిన రాయి తీసుకుని వెంటపడే ప్రయత్నం చేసింది.

పొద్దుటి నుంచీ అనుభవించిన నీరసంతో పరిగెత్తలేకపోయింది. పదడుగులు వేయగానే కాలికి రాయి తగిలి తూలి పక్కనే వున్న బురదగుంటలో పడిపోయింది.

"అమ్మా..!" నొప్పితో బాధతో పెద్దగా అరిచింది. కిందపడ్డ తర్వాత బురదలో నుంచి లేవాలనిపించలేదు. మనసు ముక్కలైనట్టు కుప్పకూలిపోయింది.

ఈదురుగాలి, హోరువాన, తడిసిన మట్టి ఆ క్షణం ఆప్తమిత్రుల్లా అనిపించాయి. తన బాధని వాటితో పంచుకున్నట్టుగా బురద మట్టిని, వాన ధారల్నీ గుండెలకి హత్తుకుని తల్లిని గుర్తుతెచ్చుకుంటూ పొగిలి పొగిలి ఏడ్చింది. ఆమె బాధకి పంచభూతాలూ స్పందించినట్టు అయ్యిందా క్షణం. ఆమె కంటినీటిని తనలో లీనం చేసుకుంటున్నట్టు వాన మరింత హెచ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments